

само часть отъ едно писмо на г. Ө. Бурмова до мене, датирано отъ Цариградъ на 5/17 ноемврия 1876.

„Вие добръ дѣйствувате, ми пишеше той, и азъ нѣмамъ друго да Ви отправя освѣнъ похвала. Таквози чувство прѣобладава отъ къмъ Васъ и въ другитѣ братия.

„Чухъ и азъ, че имало нѣкои извратени умове помежду тукашнитѣ българи, които сж съединявали да работятъ наедно съ турцитѣ противъ правда-та и истина-та, противъ челоуѣщина-та и доброто на многострадалний-тъ нашъ народъ, но, смѣя да Ви увѣря, че нищо съ това не ще друго да сполучатъ освѣнъ да си притурятъ още едно, и тозъ пжтъ съ нищо неизличавано, леке. При всичко това, ние зехме мѣрки противъ тия помрачени и заблудени умове“. — Други писма ни донасяха, че г-нъ Чомаковъ ходилъ не веднажъ съ другъ единъ българинъ при Екзарха да го убѣждава, дору съ заплашване, да пише официално на Портата, че нито той, нито българскиятъ народъ сж изпращали делегати по Европа противъ турското правителство, но Екзархътъ отказалъ да направи това.

Както и да е, ние бѣхме тѣй прѣданны на дѣлото си, че, ако и наскърбявани до нѣйдѣ отъ подобни нежелателни съобщения, ние не се безпокоехме, и нѣмахме врѣме да се безпокоимъ, та слѣдвахме да работимъ непрѣкъснато по силитѣ си. На донесенията, обаче, отъ единъ инакъ извѣстенъ по черковния въпросъ българинъ стана отзивъ и английскиятъ въ Цариградъ посланникъ Елйотъ въ своитѣ за насъ рапорти до министерството на външнитѣ дѣла въ Лондонъ, и тѣ безъ съмнѣние могли би да побъркатъ до нѣйдѣ въ нашата мисия, ако да не бѣхме снабдени вече съ нѣкои добри прѣпоржки, при всичко че и така слѣдъ разпрѣснатитѣ Елйотови